SIMION GHINEA VRANCEA

DESTIN MIORITIC

„PE-UN PICIOR DE PLAI
PE-O GURĂ DE RAI ....“

POEZII

SIMION GHINEA VRANCEA

DESTIN MIORITIC

„PE-UN PICIOR DE PLAI
PE-O GURĂ DE RAI ......"

POEZII

1997

La începutul anilor '50 în zona ARCULUI CARPATIC, numită în vechime ŢARA VRANCEI sau REPUBLICA VRANCEI, a avut loc cea mai amplă răzmeriţă din ROMÂNIA împotriva ocupaţiei bolşevice, când au fost antrenaţi zeci de sate de pe Valea Putnei, a Zăbalei şi Şuşiţei.

Bătrâni din Nereju

„...Ei au murit prin ogoare şi râpi şi prin şanţurile drumurilor, fără cruci la căpătâi, fără nume, fără lacrimi, fără glas cu clopote, fără cântec de Veşnica - Pomenire".

VASILE PÂRVAN

Ţărănci din Vrancea, vrednice urmaşe ale răzeşilor

IN MEMORIA VRÂNCENILOR CARE AU CAZUT IN LUPTELE DIN MUNTI

Celula zace iarăşi goală
doar întunericul şi lanţul au rămas.
Parcă de-un veac aştept să se ivească zorii
În VECHIUL TURN ca-n fiecare seară
PASĂREA NOPŢII cobeşte solitară.

Învăluite într-o lumină orbitoare şi ciudată
Ca din vechile icoane fantomele coboară
Sunt cei care au căzut în lupte altădată
Mă sperie ce văd şi mă-nfioară.

O trecere de-o clipă sunt NEAMURILE toate
şi la soroc, când la judecată se vor înfăţişa,
Al meu va sta cu fruntea sus,
că pe PĂMÂNTn-a făcut decât să îndeplinească voia Ta
din prea mare dragostea LUI pentru ISUS.

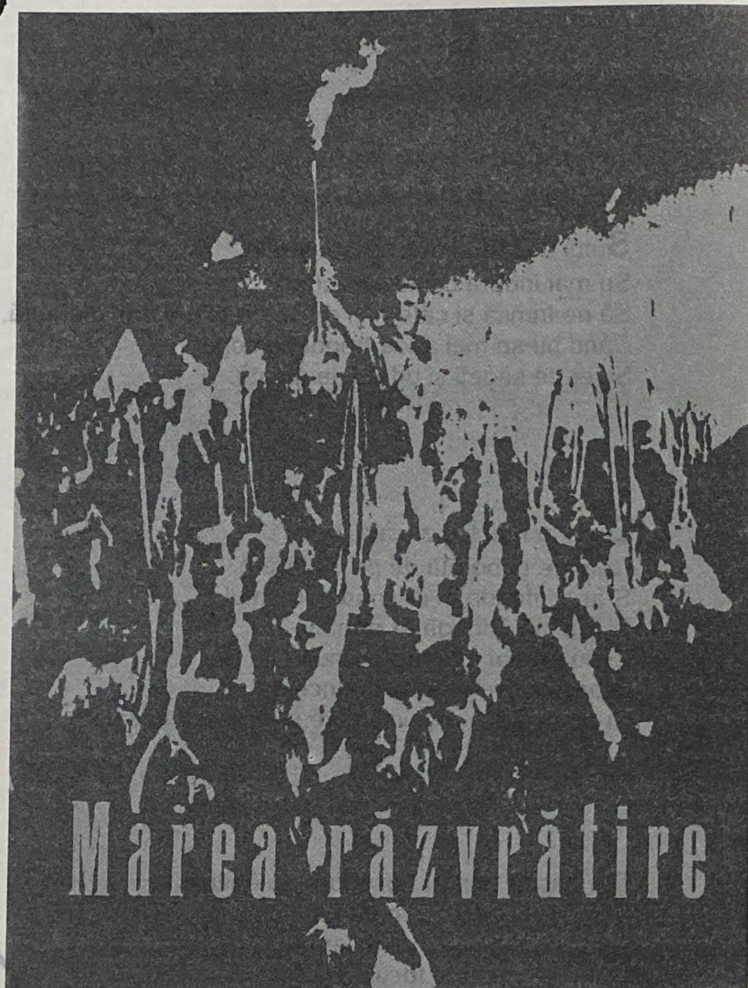

I

Sătui de vreme rea, posomorâtă,
Se mai îndură Cerul câteodată
Să ne trimită şi câte-o zi de soare blând transfigurată,
Când nu se mai aude tropot de copite,
Şuier de săgeţi şi urlete de gloată.

De n-ar mai fi o zi ca asta,
Ce pare coborâtă de pe alt tărâm,
S-ar scufunda în desnădejde omul
Şi ţarina pârloagă ar rămâne
Şi nu ar mai rodi nici pomul:
N-ar mai avea răgaz de închinat
Şi ar muri şi «veşnicia care s-a născut la sat».

Dar pacea pentru noi e fum amăgitor,
Veac după veac, din tată în fiu,
Ne urmărim destinul milenar:
Când se aprinde focul la hotar
Şi vestea către Ţară îşi ia zborul
Prefacem iute în arsenal de luptă
Unealta: sapa, coasa şi toporul.

II

Mare Domn şi mare Sfânt,
lasă totul la pământ
Că ne-a năpădit din nou păgânul
Şi din nou în Ţara Vrancei
plâng şi codrii şi românul.

De când au năvălit puhoi
hoardele din Răsărit la noi,
ba pe jos, ba de-a călare,
nespălaţi
şi nemâncaţi
şi ca naiba de spurcaţi,
Munţii dăruiţi de Tine.
Nu mai au nici o scăpare,
Codrii-s mistuiţi de flăcări,
Noi de jale şi durere,
Că suntem la grea încercare
Şi n-avem nici o putere.

Urcă-te degrabă-n şea
Calcă văi, calcă câmpie
Şi ne scapă de urgie.
Ascultă-ne Măria Ta,
Că şi noi te-am ascultat, cândva,
Vara pe la SÂNTĂMĂRIE,
Când erai şi Tu la ananghie.

III

Din munţii noştri noi am făcut sălaşe pentru Zei
Cu vârfuri mai semeţe ca OLIMPUL,
Mai bogate în har şi mai cu temei,
Ca să strălucească şi să înfrunte timpul.

Că asta i-a fost vrerea lui ZAMOLXIS,
să ne urcăm mai sus, mai către Cer,
Ca să ne împărtăşim noi primii din lumină
şi să le-o dăm şi altora dacă ne-o cer.

Ce altă minte ar gândi mai cu tărie
şi cine altul Te-ar putea sluji,
Când noi din veac zidim o ţară
şi-i punem morţii noştri temelie.

Vestalele fecioare te aşteaptă în ţintirim
Cu focul sacru de pe alt tărâm furat.
E poarta Ţării DOAMNE descuiată
să poţi intra în grabă şi să te slăvim.

IV

Destinul ei? Aşa a fost să fie:
să nu-i mai intre în casă peţitori,
nici să-i apară mirele în prag
Ca să-i dea inelul pentru cununie.

Când apele vuiesc şi se mişcă munţi
şi tulnicele anunţă marea cavalcadă,
Cea mai sfântă nuntă dintre nunţi
e să te cununi cu moartea din baladă.

Când mişcă frunza în codrul adormit
şi fluierul s-aude doinind pe deal la stână
Luceafărul cu luna-i logodit
Şi ŢARA VRANCEI cu Cerul se împreună.

Ea tot mai speră: E în aşteptare,
să intre în celulă un SOL trimis de SUS,
să-i pună o-ntrebare şi să-i dea răspuns:
Dacă mai există Ţara ei sau nu sub Soare.

V

O linişte de cimitir pluteşte peste sate,
de n-ar exista câinii ca să latre,
N-ai crede că-i aevea, ci un vis urât se află la mijloc,
Că viaţa în ŢARA MIORIŢEI s-a oprit în loc.

Nici clopotele nu se mai aud,
Nici candela nu mai arde în casă,
Un Dumnezeu nemilostiv şi crud
a răstignit o Ţară Sfântă care îi este credincioasă.

Seara tălăngile nu mai răsună,
Nici doina fluierului, nici chiotul zglobiu.
Doar câinii strânşi în haită se mai zgâiesc la lună
şi continuă într-una să urle a pustiu.

Ce te doare, e să vezi în crucea nopţii
Câte-o fantomă cu paşii indecişi.
Cum îşi plânge fără lacrimi MORŢII,
Că-i singurul rămas în viaţă dintre cei ucişi.

VI

Ducem ca SISIF în cârcă PIETROIUL
greu cât un munte ca Negoiul
Când unul dintre noi să-l ducă nu mai poate
apar din umbră zeii şi-i dau brânci din spate.

Privim cu ochii îngroziţi genunea,
coborâm şi urcăm spre nicăieri.
Dar noi tot mai aşteptăm minunea
să scăpăm de zei demenţi, batjocoritori.

Ne-au lăsat numai pielea şi osul,
rânjesc şi ne vorbesc cu *frumosul*...
distrându-se şi bătându-şi joc de noi:
«Nu mai aveţi de îndurat
decât pân-la VREMEA de-APOI».

O, zei smintiţi, cu absurda voastră legiuire,
născută în nepământene şi obscure văgăuni,
«Clemenţă nu vă cerem, nici iertăciuni
Vom înălţa doar spre ceruri rugăciuni».

Că Dumnezeul nostru
ne-a scos cândva din beznă la lumină
iar voi sunteţi doar pulbere şi tină:
Nu-i speranţă neîmplinită, nu-i nici vis,
Arhanghelul la noapte vă va prăvăli în abis.

VII

N-i-i plină ochi istoria de ieri:
de vânzători de frate, de trădări,
de IUDE n-am scăpat nici noi,
de când i-am declarat lui ANTICRIST război.

Azi râd în sinea lor, pe stradă,
râs vulgar, râs provocator,
Că le-a rămas pe mână CETATEA pradă,
fără lege, nici judecător.

De-atunci s-a înteţit lupta fratricidă
şi ura cu blestem amestecată,
de-atunci a devenit lumea de măcel avidă
şi de sângele vărsat ca niciodată.

Dar vom asedia CETATEA mincinoasă
şi-i vom pune foc purificator,
să ardă mistuită de catran şi de pucioasă,
ca SODOMA să dispară pentru vecii vecilor.

Apoi din cântece de bucurie
şi din elanuri fără leac,
alta să zidim din temelie,
Solidă, să dureze peste veac.

„La Valea Albă a pierit floarea boerimii moldovene“
Cronicarul

VIII

La fiecare PAŞTI de SĂPTĂMÂNA MARE,
retras la mânăstire printre sfinţii din altare,
se spovedeşte VOEVODUL cuprins de remuşcare
şi cere în genunchi umil iertare:

«E vina mea că Dumnezeu a vrut să fiu învins
Că singur m-am lăsat de patimă cuprins
M-am adresat SCHIMNICILOR din Chilii
şi spus-a lor mi-a dat nădejde şi tării.

Chiar maica mea mi-a dat sfat în miez de noapte
că-i mai frumos şi creştineşte să mori pentru dreptate:
Lovind duşmanul, Cetăţii tale îi dai puteri
şi tu devii exemplul şi speranţa unei ÎNVIERI.

E datoria noastră a fiecărui ins
cu sfinţenie să respectăm ceea ce din leagăn am deprins:
C-aşa-i de când e lumea lume,
să porţi cu tine până la mormânt un chip şi-un nume:
Că PĂMÂNTUL nostru îşi are LEGEA lui
şi nu-i este îngăduit s-o încalce nimănui».

IX

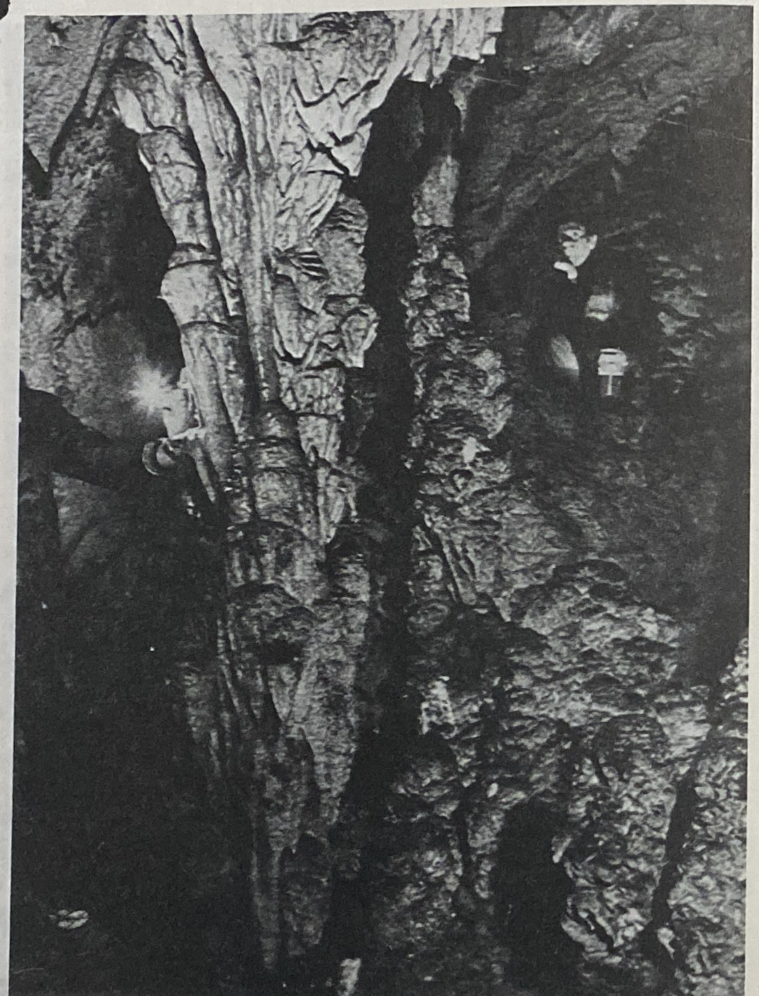
Ni-i sufletul ca negura ce se vede în zare
ca un amurg de soare prăbuşit,
apar pe cer doar stele căzătoare
şi câte un biet înger răstignit.

Se răspândise vestea printre noi,
apoi pe dealuri şi prin sate şi prin văi,
că i-ar fi prins pe-ai noştri şi i-ar fi dus la moarte,
Judecători cu suflete de piatră, nedrepţi şi răi.

Trec zilele şi lunile şi anii
şi în lume ca roua dimineţii toate trec,
dar de uitat nu ne-am uitat duşmanii
şi nici pe morţii noştri care nu se mai întorc.

Degeaba vrei Tu Doamne,
cu slava Ta să ne mângâi,
în sinea noastră lacrima-i fierbinte
de sărutul morţii cel dintâi.

Se va umple cerul de lumină iară,
când mult aşteptata pace din nou va fi instaurată,
dar suferinţa noastră pentru Neam şi Ţară,
Va rămâne o rană în veci nevindecată.

X

Aici ne-au vrut duşmanii căpcăuni
- în ura lor turbată pentru noi -
prin grote ascunşi, prin văgăuni,
nepământeană lume de strigoi.

Nu-i ochi în stare să străpungă
bezna care s-a lăsat în jur.
Doar pentru-o clipă luna o alungă,
cu chipul ei rotund şi pur.

Când strecurate prin tufişuri,
jivinele ne dau târcoale,
Fiorii morţii ne trezesc din visuri
şi punem mâna pe pistoale.

Când cerbii vor veni la râu,
ca în fiecare dimineaţă să se-adape,
Noi vom surâde şi ne vom face cruci,
C-am mai trecut cu bine înc-o noapte.

XI

Nu ne-au lăsat decât piatră pe piatră
şi dreptul de-a ofta,
şi cenuşa din vatră.
N-au decât şi cenuşa să ne-o ia,
că noi tot nu mai avem ce face cu ea.

Ne fuge parcă pământul de sub noi,
nu ne mai simţim parcă pe lumea asta,
parcă am aştepta Vremea de Apoi,
atât de mult s-a întins peste Ţară năpasta.

Pe unde odinioară ne era casa,
vezi pretutindeni urme de pârjol
şi prin grădină nici un pom,
Mai şuieră doar vântul ca-n Zilele Facerii,
când de nicăieri nu s-auzea ţipenie de om.

Rătăcind prin munţi, pribegi,
aşa ne prinse iarna, înotând prin zloată:
Vom mai renaşte noi oare
din cenuşa noastră proprie vreodată?

XII

«Prin HRISOV DOMNESC vă dau în stăpânire,
munţii toţi din jur cu drept de moştenire,
cu însorite plaiuri străbătute din belşug de ape,
Unde vin pe furiş sălbătăciuni să se adape.

A voastră-i Vrancea, cu tot ce are mai mănos,
cu care se făleşte ŢARA mea de SUS şi cea de JOS
şi vreau ca omul în cuprinsul ei,
Să nu mai aibă parte de stăpâni mişei.

Mi-i sufletul plin de bunătate,
dar nu mă dau în lături cu spada să împart dreptate,
Eu sunt năzuinţa voastră spre mai bine,
Şi pentru voi mă rog şi fac închinăciune.

Am de spus atâtea şi nimic a cere,
ştiu că aşteptaţi şi voi ca şi mine MAREA ÎNVIERE,
ştiu că gândurilor mele vâlvătăi de foc,
O să le găsiţi în sufletele voastre loc:

Când tulnicele vor suna prelung pe văi
şi focurile se vor aprinde în depărtare,
să ştiţi că s-a iscat furtuna la hotare,
iar voi cu mic cu mare,
să alergaţi cât nu e prea târziu.
Că vreau să izbim duşmanul cu putere
şi să-l prindem la strâmtoare
cât mai este încă viu».

XIII

Din văgăuni de munţi s-au adunat la SFAT,
că le-au plecat în grabă flăcăii toţi din sat:
Se deslănţuise vijelia la hotare
şi VODĂ se afla la grea încercare.

Răsăreau stelele, una câte una,
stătuse vântul:
a stat şi ploaia,
apoi a răsărit şi luna.
Pe COZA, sus, strălucea lumina,
iar pe prispă torcea din caier,
TUDORA VRÂNCEOAIA,
vrednică, înţeleaptă,
icoană vie,
desprinsă parcă din Mitologie.

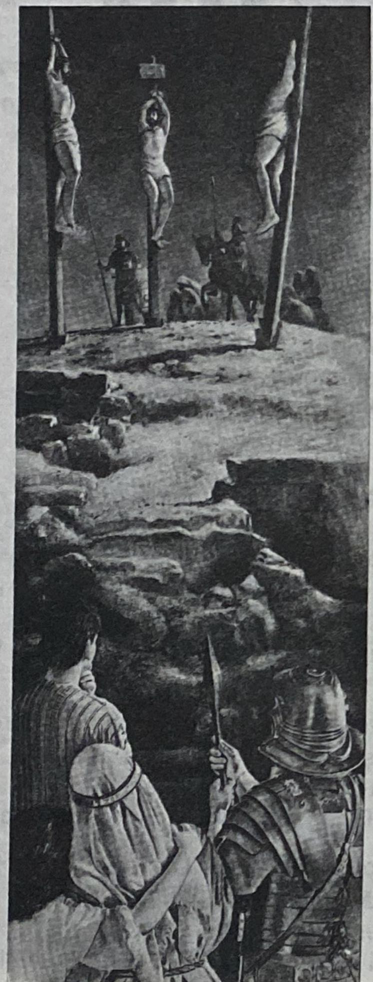
Ea l-a văzut pe Vodă în vis:
Era ca un ARHANGHEL coborât din PARADIS,
sta drept în şea pe cal călare
şi duşmanii săi se îmbulzeau să-i ceară îndurare.

Apoi a venit şi ziua cu ospăţ şi desfătare,
când liniştea în ŢARĂ iarăşi s-a lăsat
şi VODĂ după datină străveche,
Un nou lăcaş de închinăciune a înălţat.

Avură loc de la CRĂCIUN la POSTUL MARE,
şi în vară iarăşi pe la SÂNZIENE,
nunţi feerice cu DAR şi ZESTRE,
Cu FEŢI FRUMOŞI şi ILENE COSÂNZENE.

....

Vor dispare Regi şi Împăraţi sub soare
Dar legendele vor rămâne în veci nepieritoare.

XIV

Muntele ne-a fost din totdeauna,
ori TEMPLU sacru ori CETATE,
ori loc tainic pentru rugăciuni,
ori adăpost pentru cei ce vor
Un strop de libertate.

Tu, DOAMNE, ce planuri ai avut,
învăluite în mister ca de-atâtea ori,
în PEŞTERA sordidă să se nască,
FIUL TĂU printre păstori?

Pe munte, mai apoi ISUS,
se urcă cu ÎNVĂŢĂCEII SĂI,
să le vestească VESTE NOUĂ
deopotrivă şi celor buni şi celor răi.

Stă scris în vechile SCRIPTURI,
să urce unde vulturul străpunge zarea,
departe de tumultul mulţimilor imunde,
spre a-şi desăvârşi în linişte LUCRAREA.

S-a urcat şi pe TABOR,
în plină vară,
unde are loc miracolul TRANSFIGURĂRII
Şi pe Golgota,
când FARISEI şi SADUCHEI,
Au hotărât să-l dea CRUCIFICĂRII.

XV

Care tâlhar
şi-a găsit culcuş la noi în coşar?
Ce piază rea
se ţine scai de ţara mea?

Mama nu mai ştie să descânte cum ştia:
Altădată doar cu vrăji se ocupa.

Fă, mamă, uz de ele
şi alungă duhurile rele.
Du-le val-vârtej ca vântul,
că ne-au otrăvit şi cerul şi pământul.

Aşa cum azi arată Ţara încătuşată,
de parcă nu-i a nimănui,
Un fior mă scutură din vise dintr-o dată
şi-mi străpunge inima
pînă-n străfunduri ca un cui.

Să fac minuni ca tine, DOAMNE,
de-aş putea,
aş lua-o întreagă în spinare
şi pe furiş aş duce-o undeva,
să-i găsesc alt loc sub soare.

XVI

Trăiam departe de lumină,
iar eu mă mai credeam nemuritor,
uitasem că în lumea mea subpământeană,
îmi atârnă lanţul de picior.

Că m-am hrănit cu utopii,
Că aşa mi-a fost ursita pe pământ,
să mă bat fără-ncetare,
ca Don Quijotte cu morile de vânt.

Dar chiar dacă urcam în galaxii, mai sus de lună,
Cu gândul care mi s-a dat,
eu tot n-am uitat că omul are rădăcină
şi fiecare are locul lui predestinat.

Aşa am devenit poet:
în silă, de nevoie,
- Eram ca după potopul lui Noe -
fără plaivas şi hîrtie
Când cei salvaţi uitaseră să scrie.

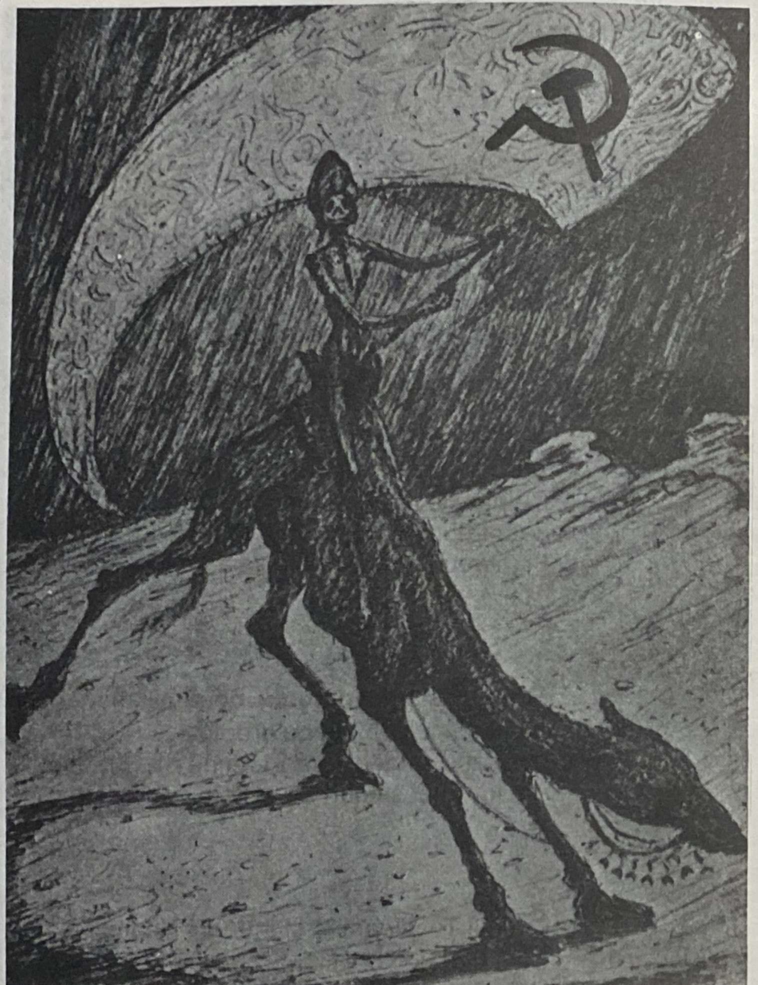
XVII

N-am fost noi mai netrebnici decât alţii
şi nici cu omenia noastră nu ne-am lăudat
Ştiam că stă scris în vechile Scripturi,
cum că trăim sub semnul unui anumit păcat.

Stăpâni peste ŢARA FĂRĂ de NOROC,
Ce păcate am comis noi oare,
de-a trebuit să rătăcim din loc în loc
Şi mereu ca melcul cu casa în spinare?

Am tot aşteptat aproape două mii de ani
Să ne facă Dumnezeu dreptate,
Dar când simţeam că El nu ne mai iubeşte,
Am lovit noi singuri cu sete în nedreptate.

Să afli Tu, Doamne şi întregul Neam,
Că, chiar de vom sfârşi, ca Horia pe roată,
Noi am făcut din el un idol suveran
Şi crez fanatic în lupta noastră dreaptă.

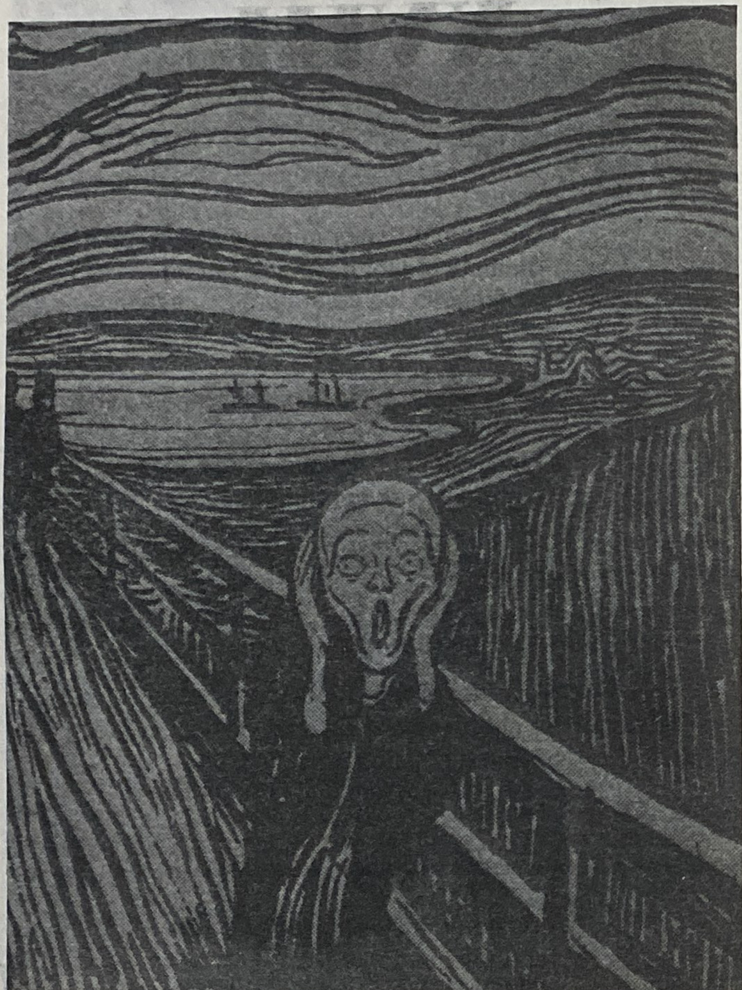
XVIII

Rămân în urma lor numai tăciuni şi zgură
Pământul roditor devine o Sahară
Cimitirele ţin loc de arătură
Şi Dumnezeu devine în gura lor ocară.

Din geruri aspre destinul ni se toarce
Şi din vijelii sub cer întunecat:
Urgia, în bătut de soartă te preface
Şi te simţi în casa ta un exilat.

Te întreb, Doamne, de ce oare,
Nu ni-l trimiţi a doua oară pe Isus,
Să scoată toţi demonii din Rus
Şi să-i arunce ca odinioară în Mare?

Trimite-ne un semn de încurajare,
spune-ne ce gânduri ai,
că MOARTEA cu coasa, cutreieră călare,
pe plaiurile noastre
ce păreau altădată rupte din rai.

XIX

S-au adunat de prin spelunci CEI MARI
Să înşface fiecare prada
Pe cei flămânzi i-au dus la munci
Mânaţi din spate şi târâţi în brânci.

Începe o nouă eră necântată de poeţi
Aşa ca-n biblicul exil din Babilon
Cu Viţei de Aur şi profeţi.

Un zid absurd de FOC ŞI FIER
De lume ne desparte
Ţipăm şi cerem ajutor
Dar nimeni nu ne-aude, nimeni,
Nici măcar bunul Dumnezeu din Cer.

XX

Ne-ai aşezat în ŢARA FRUMUSEŢILOR DE VIS.
Ca pe ADAM şi EVA, cândva, în PARADIS,
Dar noi, netrebnici, porunca ce ne-ai dat-o,
Loviţi de amnezie am uitat-o.

Pentru noi, de atunci, numai amar şi chin,
ne-a ajuns din urmă, blestemul TĂU DIVIN.
Degeaba plângem şi cerşim iertare,
Nu mai găsim la TINE îndurare.

Trăim în veac - fiinţe decăzute -
Cu nostalgia FRUMUSEŢILOR pierdute.
Plătim zi de zi cu vârf şi îndesat
pentru păcatul că nu te-am ascultat.

Bătem mătănii noaptea până într-un târziu,
să ne aduci din nou lumină şi judecată dreaptă.
Oropsit de soartă NEAMUL te aşteaptă,
Dar în jurul nostru e tot mai întuneric şi pustiu.

EDITURA ELISAVAROS
Telefon: 220 94 06
ISBN 973 - 97982 - 2 - 5
AUTORIZAŢIE FUNCŢIONARE J / 40 / 20210 / 1993
Avizul Ministerului Culturii Nr. 2238 / 93
Tipar: *Tipografia ELISAVAROS*
Cont: 4072644133
B.C.R. sector 6
Strada Luduş Nr. 32, Sector 1, Bucureşti
Telefon: 638 30 16
Tehnoredactare computerizată: **ELENA SORA**

PLÂNSET PENTRU CEI ARUNCATI IN GROPI COMUNE

Coboară-Ţi Doamne privirile în jos,
să vezi pusderie de gropi comune risipite
De-a lungul şi de-a latul Ţării
şi câte oseminte zac ascunse
în pământurile noastre cotropite.

Avem lopeţi şi sape pentru săpat,
buldozere moderne bune de scurmat,
dar mormintele de nimenea ştiute,
vor rămâne pentru totdeauna mute.

Şi chiar de-am asista la deshumare:
Tot nu vom şti cum se numeşte fiecare.
Vom afla misterul la Vremea de Apoi.
Când vom învia împreună şi ei şi noi.

Ni-i sufletul plin de obidă acum,
îngenunchem pentru ei smeriţi şi ne rugăm,
în faţa Troiţelor înălţate,
De mâini pioase la margine de drum.

